

Instants fotogràfics

Fotografia d'en Jordi Icart, premiada en un concurs estatal de fotografia, a principis dels 70.

Recordo les primeres fotografies que vaig portar al concurs de l'Agrupació a finals dels 70, eren en blanc i negre, i l'exposició es feia a la Casa de Cultura Sant Francesc. En aquells anys de joventut anava aprenent que amb la fotografia també podem comunicar-nos, a més a més d'ensenyar i descobrir. Darrera, a l'organització, hi havia en Jordi, en Pere... Amb els anys aniria descobrint perquè excursionisme i fotografia sempre han estat tant estretament units: per compartir, per donar a conèixer allò que no hem pogut visitar, arribar, o descobrir.

Alguns anys després, als meus inicis a l'entitat, a la secció de Muntanya i a la Biblioteca, recordo l'extraordinari audiovisual del Serrat de Vent, de les espectaculars imatges que ens ensenyaven les galeries que conformen la cova. No és gens fàcil mostrar en imatges la fragilitat de les formacions que l'aigua, l'aire i el temps arriben a esculpir amb el pas dels anys, de milers d'anys. Les fissures que donen pas a les estalactites, estalagmites, aragonites i els ratpenats..., la vida dins aquell medi inhòspit i de silenci, trencar per la remor de l'aigua.

L'espeleòleg intenta passar desapercebut dins d'aquell hàbitat, de no trencar l'encant del lloc i del moment i captar aquelles imatges amb la dèbil il·luminació del llum de carbur, col·locant estratègicament als companys en diferents punts de la galeria per donar la profunditat, el relleu i el caliu necessaris. Després, transportar a l'exterior part d'aquell món desconegut per a tants de nosaltres. No és fàcil fer fotografies a una cova on, la llum, l'element més important de la fotografia, és absent.

I és que en Jordi era un apassionat per la fotografia. Va iniciar-s'hi molt aviat i de seguida va començar a fer investigació; durant la dècada dels 70, fins i tot va portar a l'Agrupació l'amplificadora per revelar-hi les fotografies que feia, i va participar en concursos de fotografia espeleològica i de muntanya, on va guanyar diversos premis.

Amb ell sempre en parlàvem de fer fotografies dels actes, de guardar aquell record, aquell instant de les activitats, de si les havíem de fer amb flash o no. L'any 1986, en el primer acte social d'en Jordi com a president de l'Agrupació, vaig deixar la càmera a casa, ja que

no tenia un flash adequat per fer fotos de l'acte; ell va deixar-me la seva Pentax per retratar l'entrega de premis, i de la Placa d'Honor de l'entitat a l'Antoni Jonch. Aquest fet, i l'organització de les Mostres de Cinema de Muntanya van fer-me decidir en comprar un flaix que facilités captar aquells moments.

Inquiet per la divulgació dels actes, per fer arribar imatges a la premsa local, van fer-lo decidir en comprar una càmera digital senzilla i pràctica per a l'entitat poc abans del 75è aniversari de l'AEG. D'aquesta manera, tots els actes commemoratius van ser retratats i es van fer arribar als mitjans de comunicació ràpidament. Va ser durant preparant els actes de la commemoració que en Jordi em va engrescar a organitzar l'exposició fotogràfica retrospectiva de l'entitat i al Toni Pueyo a reprendre el concurs fotogràfic de l'AEG. Darrerament, en la presentació de l'audiovisual del descobriment de la Bargadera al Museu, va deixar-me la seva nova càmera digital per provar-la, vàrem comentar les qualitats i capacitats de la fotografia digital i em va animar a passar a la nova tecnologia. A principis de febrer, durant la inauguració de l'exposició del darrer concurs de l'AEG al Museu La Tela, vàrem comentar si havíem d'acceptar o no les manipulacions digitals de la imatge per perfeccionar-la, o bé mantenir aquelles imperfeccions, "aquells fets" que aporten les circumstàncies del moment, la realitat del directe.

Així hem compartit molts moments, hem discutit situacions i hem pres decisions; hem fet entitat, hem viscut, hem après. Muntanya, espeleo, escalada, infants, entitat..., diferents activitats amb un objectiu comú: excursionisme, natura i país. Els col·lectius són importants per a les persones que el constitueixen: ningú és imprescindible; tothom és vàlid, necessari per a la seva existència; per construir la seva identitat. En aquests darrers anys, el referent de l'entitat ha estat en Jordi, amb el seu estil de fer i desfer; amb aquell riure, empena i perseverança; desordre i rigor i, sobretot, amb aquella il·lusió que ens transmetia a tots. Quina sort que he tingut de poder-ho compartir.

Maure Luís